

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri,
Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons
Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-
Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta
Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran
Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa,
Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Corticans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Fer, José Luis Iniesta, Salvador
Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.*

Som el peix petit

Hi ha un problema general: la democràcia a Europa es va allunyant dels ciutadans lentament, però inexorable. El mateix edifici institucional de la Unió Europea s'ha construït sense la intervenció directa dels ciutadans, que només poden votar un parlament amb atribucions legislatives, però sense poder de control efectiu de les institucions on es prenen decisions estratègiques, especialment el Banc Central Europeu.

Aquest allunyament dels electors permet que s'hagin pres mesures draconianes que difícilment haurien pogut ser sostingudes per governs subjectes a la dinàmica electoral. En aquest sentit, els ciutadans dels estats grec, portuguès o espanyol ja han notat que és del tot irrellevant quina sigui la seva opció electoral perquè, al capdavall, un canvi de govern no pot significar un canvi de política real. En el fons, ha esdevingut superflu si a la Moncloa s'hi instal·la José Luis Rodríguez Zapatero o Mariano Rajoy: les retallades socials són les mateixes i s'intensifiquen amb el temps.

Però aquest procés encara té una segona derivació. En el cas de l'estat espanyol són els governs autonòmics que suporten el pes dels serveis bàsics de protecció social. Gràcies a aquesta estructura institucional, l'ofec financer es pot mesurar, a voluntat, segons la conveniència del govern de Madrid. És ben sabut que la Generalitat catalana ha patit –i pateix– molt per a pagar les nòmines dels propis funcionaris i que els pagaments a proveïdors s'allarguen amb retards que ja no es mesuren en mesos, sinó en anys. En el cas de la Generalitat valenciana, el risc de col·lapse financer és permanent des de fa temps i la institució ha travessat moments d'extremada feblesa, fins al punt d'haver de demanat crèdits extraordinaris a l'estat al límit de la resistència. Una situació semblant amb la que es troba el govern balear, també amb la caixa buida.

Tot plegat mena a una situació de desorientació permanent en la ciutadania, que ja no sap de quina manera pot intervenir en la política i, en conseqüència, en les decisions que afecten directament el seu benestar col·lectiu. La democràcia no té en compte la voluntat dels electors i l'estat espanyol, en crisi profunda, aprofita la conjuntura per a recuperar una part de la sobirania que havia cedit a les comunitats autònomes durant els anys de la transició política. Cal una reacció dels ciutadans que vagi més enllà de les explosions socials que ja s'han vist. I cal també que, d'una vegada, els polítics expliquin clarament quina és la situació.

Als nostres lectors

Tres tristos governs

Això que passa és terrible en molts sentits, sobretot pel que fa als milions de persones que tenen dificultats per a sobreviure enmig de la crisi. Però també és un desastre des del punt de vista de l'autogovern i, al capdavall, de la democràcia. Els ciutadans vam elegir diversos parlaments i governs autonòmics que, almenys sobre el paper, són els que han de decidir quina és la política social que se segueix als territoris respectius. Però l'asfíxia financera esborra la capacitat d'autogovern i hi ha amenaces explícites a la simple existència dels governs de València, Palma i Barcelona. Per tot això, EL TEMPS d'aquesta setmana aborda l'evolució del conflicte que mena a la irrellevància tres governs amb greus dificultats per a pagar les nòmines.

Salvador Cot